

at undgaa de høje Udbytter paa over 50 pCt. Det vilde være til stor Glæde for alle Forbrugerne, og det vilde tillige være en samfundsnyttig Gerning, idet Selskaberne ved at give Afkald paa de store Udbytter kunde bidrage til, at Priserne blev lavere. Og skulde der være Selskaber, der var særligt indrettede, saaledes at det var umuligt ad den Vej at faa lavere Udbytte frem, idet Udbyttet, om jeg saa maa sige, ligesom pressede paa, saa tror jeg, der var en anden Udvej, nemlig at Selskabet kunde sige til sine Arbejdere og Funktionærer: Vi vil give jer et højere Vederlag for de Tjenester, I yder os, vi vil ikke, for at kunne give et højt Udbytte, bekæmpe vore Arbejdere, naar de forlanger en lille Lønforhøjelse, vi vil tværtimod benytte den Lejlighed, der saaledes gives os, til at betale vore Arbejdere og Funktionærer noget mere, og derved undgaa det høje Udbytte og den høje Beskatning til Staten. Jeg synes, der er en overordentlig ringe Opfindsomhed indenfor Aktieselskabernes Ledelse med Hensyn til at undgaa det høje Udbytte. De synes ikke at have Øje for de Muligheder, som i Virkeligheden eksisterer. Ingen skal bebrejde dem noget, hvis de af de ovennævnte Grunde siger: Vi kan kun give et forholdsvis ringe Udbytte i Aar, derfor kommer vi ikke til at betale den høje Skat. Ingen vil bebrejde Selskabet noget i den Anledning, tværtimod vil man ud fra almindelige Samfundshensyn sige: Det er dog vist klogt og fornuftigt af Selskabet ikke at drive en stærkere Prispolitik og en haardere Lønningpolitik end nødvendigt, men at henlægge rigeligt til Fremtiden og derfor kun uddele et beskedent Udbytte. Et saadant Selskab vil jeg i alt Fald for mit Vedkommende give den højeste Ros. Men jeg forstaar godt, at naar man ser paa Spørgsmaalet fra det almindelige kapitalistiske Synspunkt, saa vender man det hele om, saa ser man paa de Selskaber, der giver 100 pCt., som de bedste, de nyttigste, de mest gavnlige i hele vor Samfundsøkonomi og ser med overlegen Foragt paa de Selskaber, der kun er i Stand til at give sølle 5 pCt., saaledes at de ikke en Gang kan blive Genstand for Dobbeltbeskatning.

Jeg ser altsaa ikke nogen særlig Grund til at nære Medlidenhed med de Selskaber, der paa Grund af den Pris- og Lønpolitik, de fører, faar et overordentlig stort Udbytte og som Følge deraf ogsaa kommer til at betale nogen Skat deraf. Der bliver alligevel, trods Skatten, betydeligt tilbage til Aktionærerne, betydeligt mere, end der i Virkeligheden kan tilkomme dem i et Sam-

fund, hvis Økonomi skal være nogenlunde ligelig. Det bør dog maaske ogsaa bemærkes i denne Forbindelse, at vi fra vor Side har stillet os imødekommende overfor de Selskaber, der anvender en Del af deres Udbytte til Henlæggelser, idet vi har forøget den Præmie med Hensyn til Skattens Ydelse, som gjaldt tidligere for Selskaber, der foretog Henlæggelser. Det viser altsaa, at vi principielt gerne ser, at Selskaberne konsoliderer sig med det indtjente Udbytte i Stedet for at dele det ud; i samme Grad som man henlægger af Udbyttet til fremtidige Udvidelser, til Konsolidering af økonomisk Virksomhed, i samme Grad slipper man for Skatten. Paa to Maader, for det første fordi man efter vort Forslag for Henlæggelsernes Vedkommende slipper for en Trediedel af Skatten, og dernæst, fordi man ved de rigelige Henlæggelser ikke kommer op paa saa høj en Udbytteprocent og derved slipper med en billigere Skat (*Korsgaard*: Det sidste er forkert!). Vi har i Virkeligheden anvendt disse Principper for at vise, hvorledes Selskaberne skal anvende deres Udbytte, saaledes at de kan slippe med lavere Skat. Jeg forstaar godt, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard ikke synes om disse Udveje, men det turde dog ikke være aldeles afgørende for deres økonomiske Værdi.

Med Hensyn til Fradragsreglerne, som der ogsaa har været en Del Diskussion om, modtager jeg med Glæde de venlige Udtalelser, der i saa Henseende er fremsat af det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der var klar over, at det Princip, vi vilde søge at fremme, nemlig et højere Fradrag for børnerige Familier, var det rette. I den Henseende er jeg altsaa ganske enig med det ærede Medlem. Naar det ærede Medlem mente, at vi burde have fastsat Børnefradraget i København til 500 Kr. i Stedet for til 600 Kr., saa kan der naturligvis være delte Meninger om det, men det ærede Medlem var altsaa enig med mig i, at det i Virkeligheden var her, Fradragene skulde virke stærkest, altsaa overfor de Familier, der havde en talrig Børneflokk. Det er sikkert ogsaa der, der særlig trænges til Lempelser i Skatten; der er ingen Tvivl om, at Skatten virker meget forskelligt paa de forskellige Familier, alt efter som Forsørgerbyrderne gør sig gældende, og der er, saa vidt jeg kan se, ingen anden Mulighed for at fordele dette Tryk end ved at give saa store Børnefradrag som muligt. Det synes, som om man fra Venstres Side ikke er helt tilfreds med denne Udvikling, men jeg haaber dog, det skal lykkes under den fortsatte Behandling af dette